

[A. C. Normann.]

behandling kommer til at bevæge os i det principielle, som der i og for sig burde være talt ud om ved første behandling. Det indbyder lovforslag af denne art til. Jeg skal derfor heller ikke nu beskæftige mig med flere enkeltheder.

Det er kun en bemærkning af det ærede medlem hr. Weikop, der foranlediger mig til at tage ordet igen. Det ærede medlem var inde på at kommentere mine betragtninger over formerne for samarbejdet i folketinget mellem de politiske partier, og det ærede medlem hr. Weikop hævdede, at det, som jeg ønsker, det, som vi ønsker fra regeringspartierne side, når vi taler til oppositionen om samarbejde, er jo underkastelse — oppositionen nægter ikke at forhandle; regeringen kan jo bare stille sine forslag, og så kan den lade oppositionspartierne vise, hvad de vil. Ja, det forstår jeg mere og mere, det er den ordening, vi bliver henvist til. Det er ganske oplagt, sådan føler jeg det i hvert fald, at der er sket en vending i oppositionspartiernes holdning til tanken om et samarbejde, en vending, der, kan jeg godt sige, gør luften i den politiske debat noget køligere, end den ellers har været gennem et års tid. Det er ikke, fordi jeg for min part mener, at vi behøver at være utilfreds af rent partimæssige grunde, når f. eks. venstre og de konservative proklamerer, at nu udtræder de af forsvarsudvalget, meget kort tid før forsvarsspørgsmålet skal afgøres efter flere års forhandlinger i fællesskab — jeg tror, vi får en bedre forsvarsordning, hvis de to partier ikke kommer til at præge den for stærkt — jeg beklager det simpelt hen af den grund, at jeg ikke rigtig synes, det hører til god orden, at partierne i det høje ting arbejder sammen på denne måde. I alt fald er jeg ikke i tvivl om, hvis det skal være, som det ærede medlem hr. Weikop nu siger, at de to partier så vil komme til at præge lovgivningen i svagere grad, end de hidtil har gjort, og end de ellers havde lejlighed til, og det vil sige, at det betydelige udsnit af den danske befolkning, som de to partier repræsenterer, får en indflydelse på lovgivningsarbejdet, der bliver endnu blegere, end den er i forvejen.

Dette bliver ganske særlig tilfældet, hvis det går, som det gjorde sidste uge med

boliglovsforslagene. Jeg siger dette i forbindelse med det ærede medlem hr. Weikops bemærkning: lad os vide, hvad regeringspartierne vil. Her havde oppositionspartierne fået dette at vide, idet regeringspartierne havde fremsat et forslag, som man diskuterede i folketinget i et par dage, men oppositionen kommer overhovedet ikke frem med, hvad den vil, hvad den har tænkt sig; den har intet program at lægge ved siden af regeringsens, så at den kan sige til befolkningen: her kan I se, det er, hvad vi vil, og det er, hvad regeringen vil; det er det, I har at tage stilling til.

Jeg siger dette, fordi jeg føler, der virkelig er grund til at beklage det, hvis det skal komme til at gå sådan, at partierne fjerner sig mere fra hinanden fremfor at nærme sig til hinanden i samarbejde.

Fuglsang: Det er selvfølgelig en ringe trøst, at de bemyndigelser til boligministeren, som mit parti har ønsket fjernet af valutaloven, nu lig folkeeventyrets nisse simpelt hen flyttes over i boligloven. Jeg tror, jeg tør sige, at det ikke alene er en ringe trøst for mit parti, men også for de vide kredse ude omkring i landet, der hver på sit felt arbejder med disse problemer og gang på gang ser ting, de gerne vil have gennemført, blive hindret takket være den måde, disse bestemmelser hidtil er blevet administreret på. Derfor ønsker mit parti selvfølgelig at opretholde vore ændringsforslag.

Der er her opstået en diskussion om, hvem der er mest liberal, og den liberale front strækker sig åbenbart fra socialdemokratiet over samtlige partier til højre her i salen. Jeg synes, det vil være rigtigst at slå fast, at mit parti i hvert fald ikke er særlig liberalt, og jeg vil gerne sige, at de taler, der holdes her om liberalisering og liberalisme overhovedet, faktisk virker temmelig fantastisk, sådan som den verden, vi lever i, nu engang er.

Man taler om denne valutlov og de mere eller mindre tilstrækkelige begrænsninger af de private erhverv, som den hjemler. Men er det ikke et faktum, hvis man ser på det store folkeeffertals muligheder for på den ene eller den anden måde at udfolde initiativ, at dette begrænses mange, mange fold mere af truste, karteller og prisaftaler